

név:..... iskola: osztály:

KÉT HÉT EGY MESE, 2017-18

1-4. osztály

2.forduló

A meseregény: Kertész Erzsi: Göröngyös úti iskola

Helló, Felség! (részlet)

Szentendre: Cerkabella Könyvkiadó, 2016

Metzing Eszter rajzaival

A Göröngyös Úti Iskola éppen olyan, mint bármely másik iskola. Itt is mindig történik valami! Most például a 2/b-be érkezik egy új gyerek. Csuda Gábor- az új fiú-, aki a farmere és zöld pulóvere fölött egy majdnem földig érő palástot viselt. És ha ez nem elég furcsa... Elővett a táskájából egy enyhén gyűrött, de azért aranyosan csillogó papírkoronát és gyakorlott mozdulattal a fejére tette.

1) Milyen volt leendő szülinaposnak lenni a 2/b-ben?

.....

.....

2) Írd le, milyenek voltak a szülinapi meghívók, amit a gyerekek készítettek!

.....

.....

.....

3) Hány meghívót kapott Csuda Gábor?

.....

4) Kinek volt már szülinapi bulija az osztályból?

.....

.....

5) Milyen meghívót tervezett Gábor a saját szülinapjára?

.....

.....

6) Hogyan készült Gábor szülinapi kekszes kókuszgolyója?

.....

.....

.....

.....

7) Mi történt a sütivel?

.....

.....

8) Hogy "sütötte újra" kókuszgolyókat Gábor?

.....

.....

9) Miért készült 29 darab kókuszgolyó?

.....

10) Milyen óra volt a 2/b-ben a nagyszünet után?

.....

Következő (3.) feladatlap: 2017. november 6-án, hétfőn
A feladatlapokat letölthetitek a **www.bekesikonyvtar.hu** oldalról.

7. fejezet
SZÜLETÉS NAP

Ha valakinek szülinapja volt a 2/b-ben, már hetekkel az esemény előtt elkezdődött a nagy szervezkedés, puzmogás, és ilyenkor a barátságoknak is kemény próbákat kellett kiállniuk. A leendő szülinapos ezekben a napokban valami láthatatlan, de jól érzékelhető hatalomra tett szert. Társai igyekeztek a kedvében járni, és nem volt szerencsés összeveszni vele, hiszen féltő volt, hogy akkor nem ad majd meghívót a szülinapjára.

A meghívók a legváltozatosabb formákban és színekben pompáztak, és volt, aki gyűjtötte is őket otthon. A legtöbbjét csillogó filccel írták, volt köztük kézzel rajzolt, matricával felturbózott, flitteres, színes, szagos, zenélő, némelyik hét nyelven beszélt, bár ezt

inkább csak úgy mondták. Lényeg, hogy különleges volt mind.

Csuda Gábor eddig egyet sem kapott.

Pedig már jó pár hete a 2/b-be járt. Noha ez idő alatt nem tett szert ellenségre, úgy tűnt, hogy barátra sem nagyon. Pedig, ha úgy vesszük, szívesen beszélgetett a társaival, volt, hogy együtt mentek haza, vagy délután összefutott valakivel a lakótelep játszóterén, és együtt bóklásztak a parkban. De valahogy ciki lett volna Csuda Gábornak szülinapi meghívót adni, ezt mindenki érezte. Így hát nem adtak neki.

Gábor figyelmét természetesen nem kerülte el, hogy hétfvégenként olykor szülinapi ünnepek zajlanak.

Mióta ő is 2/b-s volt, lezajlott már Iván, Enikő, Flóra és Botond szülinapi bulija, sőt, a múlt hétfvégen ünnepelték a Robiét is.

Hétfőnként a gyerekek izgatottan tárgyalták a hétfégi szülinap aktuális részleteit. Flórának tűzijátékos tortája volt,

Robinál megcsodálták a távirányításos helikoptert, amit a szüleitől kapott, sőt a szerencsések ki is próbálhatták. Enikőéknél legalább tízféle sütemény volt, plusz palacsinta, és így tovább, és így tovább... Vége-hossza nem volt az élménybeszámolóknak.

Csuda Gábor érdeklődve hallgatta ezeket.

Közeledett a születésnapja.

Az eseményt megelőző héten már ő is lázasan törte a fejét, milyen bulit szervezzen. Először készített otthon tíz meghívót, mindegyiket aranykartonból. Kihajtva korona alakot mintáztak. Úgy számította magában, hogy ha tízet szétoszt, legalább ötven biztos eljönnek majd. Remélhetőleg. Csak az volt a baj, fogalma sem volt, kinek kéne szétosztania azt a tízet. Sorsolja ki talán? Vagy adja

azoknak, akiket először meglát másnap reggel az iskolában?

Csuda Gábor érezte, hogy, mivel hivatalosan egyelőre egyetlen barátja sincs, ezért nagyon bizonytalanok a születési esélyei. Vajon egyáltalán eljönne-e bárki is?

Úgyhogy végül mást talált ki.

A születésnapján hatalmas, fedeles műanyag dobozzal érkezett az iskolába, benne huszonnyolc darab kekszese kókuszgolyóval. Ő maga készítette mind a huszonnyolcat, előző délután, az anyukája útmutatása szerint. Darált kekszet, kókuszreszeléket, cukrot, kakaóport kevert össze, és meggyét öntött a keverékre, hogy gyúrható legyen. Kicsit gyurmázott vele, például kutyát, űrhajót, feltekert kobrát készített, de aztán belátta, hogy a főzés nem játék, és elkezdte formázni a

kekszgolyóbisokat. Viszonylag hamar összeálltak, úgy-hogy tempósan haladt, tíz perc alatt megvolt az egész. Berakta a dobozt a hűtőbe, aztán másnap, indulás előtt magához vette.

Nagyszünet elején emelte ki a táskája aljából a gondosan elrejtett műanyag dobozt. Senki nem figyelte az ügyködését, úgyhogy feltette a padra, aztán maga is felmászott a pad tetejére, a doboz mellé. Közben rátaposott a palástja szegélyére, amitől majdnem lezuhant, de így legalább páran odanéztek.

- Khmm... khmmm egy kis figyelmet kérek! - mondta, mint egy király a trónteremben, mielőtt beszédet mond.

A többiek csodálkozva fordultak felé. Vajon mit akarhat Csuda Gábor? A fura dolgait már kezdték megszokni, de eddig még nem mászott a pad tetejére. Ez valami új. Kíváncsian méricskéltek.

- Figyelünk, mondjad! - szólt oda neki Gergő.

- Khmm... köszönöm a figyelmet. - Gábor kedvesen mosolygott a feléje forduló, értetlenséget tükröző arcokra. - Az a helyzet, hogy ma van a születésnapom, és épp most, a nagyszünetben tartom a bulimat...

- Mooooost? - Iván elképedve nézett rá.

- Igen, most. Itt a teremben. És süti is van!

Gábor diadalmasan felkapta a kókuszgolyós dobozt. Többen kíváncsian közelebb jöttek.

- Én sütöttem - mondta Gábor büszkén, noha sütésről szó sem volt, de már maga a gyúrás nehézsége indokolta tette, hogy bátran használhassa ezt a kifejezést.

- Teeeeee? - Flóra olyan elképedt arcot vágott, hogy az már szinte sértő volt, de Csuda Gábornál a sértődés szóba sem jöhetett, nem lett volna túl királyi.

- Én hát. - Gábor lemászott a padról. Most már szoros gyűrűben álltak körülötte a többiek, és egymás szavába vágva boldog születésnapot kívántak neki. Félig-meddig a sütemény reményében, meg amúgy is. Végül is nem annyira hülye, csak egy kicsit dilis ez a Gábor.

Gábor határozott mozdulattal nyitotta fel a fedelet. Aztán meghökkenve nézte a dobozt félig betöltő keksz-és kókuszeszelék halmot.

A többiek hangosan nevettek.

- Nem értem.... - dűnnyögte Gábor.

Ahol tegnap még huszonnyolc formás kis kekszglyó sorakozott, ott most csupán egy nagy morzsahalom díszlett.

- Még nincs kész? - kérdezte Iván.

- Ezek a hozzávalók! - találgatta Robi. - Mindenki elkészítheti a magáét!

Hangosan nevettek, egymás szavába vágva adták az ötleteket. Robi belenyúlt a tálba, és kimarkolt egy adagot. A szájába tömte.

- Nem is rossz - kiabálta. Markából szanaszét hullott a kekszes-cukros kókuszeszelék.

- Várj! - kiáltotta Gábor. - Egy királyi lakoma nem így zajlik!

Fogta a dobozt, és a csaphoz vonult vele. Közben hal-kan dűnnyögött magában:

- Lehet, hogy kevés volt a meggylé... Biztos túl száraz lett, azért esett szét...

Szóval úgy ítélte meg, hogy a sütemény még némi folyadékot kíván, ezért megnyitotta a csapot, és eresztett a dobozba jócskán vizet, hogy az majd összetartja.

A gyerekek leplezetlen kíváncsisággal figyelték a ténykedését.

Gábor visszatért a padhoz, és először kissé bizonytalan, majd egyre szakszerűbb kézmozdulatokkal kutyulni kezdte a kekszes vizet. Tényleg, mintha kezdett volna összeállni.

- Újrasütöm - magyarázta a többieknek. - Három perc az egész, és kezdődhet is a buli.

Kitette a nyelvtankönyvét maga elé a padra. Annak jó vastag a hátlapja, az lesz a tálca.

Csippentett egy kevés kekszmorszát, és két tenyere között görgetni kezdte, míg golyószerű nem lett. Az elkészült süteményt aztán a könyvre rakta.

- Egy kész - mondta.

- Megkaphatom? - kérdezte mohón Iván.

- Majd ha mind kész van, együtt megesszük, jó? - válaszolta Gábor.

Újabb adagot vett ki a dobozból, és formázni kezdte.

- Segíthetek? - kérdezte Saci sóvárogva. Imádott gyurmázní.

- Persze!

Aztán egyre többen akartak segíteni. Belemarkoltak a dobozba, lökdösődve, vihogva gyúrták a golyókat. Szállt a kókusz, a nyelvtankönyv borítója pedig enyhén felpuhult, de azért még bírta a strapát. Gáborék néha kicsit összezavarodtak a számolásban, de mire becsöngettek, megvolt mind a huszonnyolc golyó.

Ekkor lépett be Rita néni.

Gábor épp a maradékot kotorta össze a doboz aljáról. Nem lett belőle egy egész golyó, de azért kis jóindulattal, fél fogra valónak még elment. Gábor gyorsan a többi mellé tette.

Rita néni ránézett a Gábor padjára, és az azt körülvevő kókuszos-morzsás csatatérre, és egyértelműen a disznóól szó jutott az eszébe. A homlokáéhoz kapott.

- Hát ti mit csináltok?!

- Gábor születésnapját ünnepeljük - tájékoztatta készségesen Flóra.

- A köszöntés már megvolt, most jön a süti! - magyarázta Gábor. - Tessék venni, jut mindenkinek!

Rita néni arcán vegyes érzelmek kisebb hada suhant át gyors egymásutánban. Végül arckifejezése

megállapodott a lemondó belenyugvásnál, melybe szerencsére jóindulatú kedvesség is vegyült.

Elvette a legkisebb, huszonkilencedik kókuszgolyót. Az zsíros-vizes foltot hagyott maga után a nyelvtankönyvön, de Rita néni nem kommentálta a látványt. Vagy nem vette észre.

- Nagyon finom! - mondta. - Csak nem te készítetted?

- Együtt csináltuk - válaszolta Csuda Gábor, és a többiek helyeseltek.

Aztán szétosztották, és megették a süteményeket. Rita néni javaslatára elénekelték még a Boldog szülinapot is, ezután pedig fél matekórán keresztül közösen takarították a termet. A többit pedig már ki lehetett bírni.

